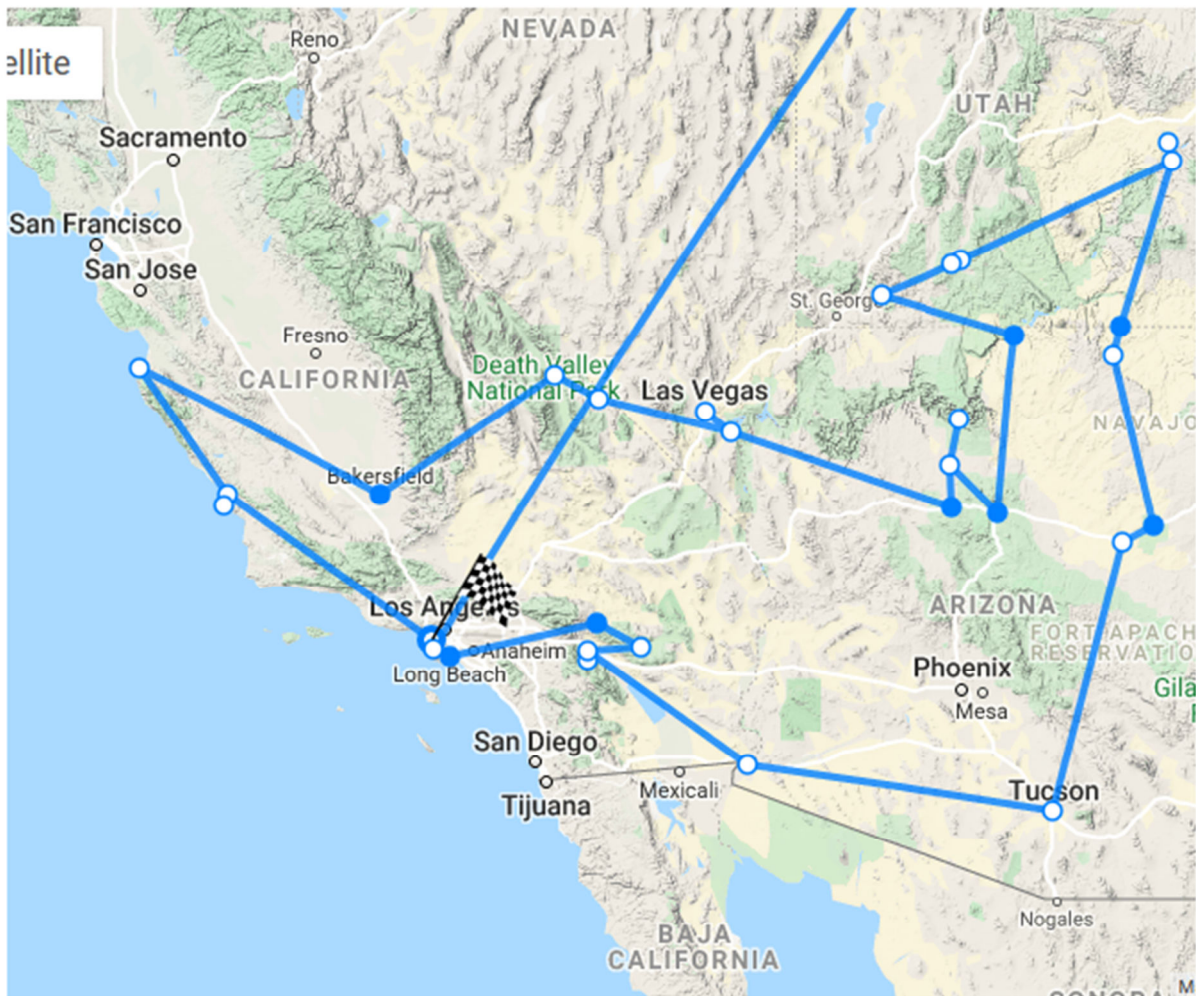

Amerika, December 2019

Amerika, werk en hobby

Zaterdag 14 dec 2018 tot vrijdag 17 januari 2020

Marcel & Marion

Omdat een grote klant in Los Angeles als eerste een nieuwe software versie voor onze 3D printers gaat proberen, en omdat ze een hoop technische vragen hebben, moet ik een weekje naar Amerika. Aangezien dat net de week voor kerst is heb ik daarna wat vrije dagen, dus Marion gaat mee en we plakken er nog een paar weekjes achteraan. We huren een auto en gaan een rondje rijden. Een paar parken, Las Vegas, Grand Canyon en dan langs de kust weer terug naar LA.

Onderweg!

Saturday, December 14, 2019, Redondo Beach, California

We zijn weer onderweg!

Gisteren, vrijdag, was het nog een behoorlijk drukke dag op het werk om alles voor te bereiden.

Dat vliegt...

Nog een paar skype calls naar USA, nog een setje onderdelen die mee moeten in de koffer, en niet te vergeten de netwerkmigratie van het hele bedrijfsnetwerk dit weekend. Het zal me benieuwen of we maandag contact krijgen.

Maar goed. Mehmet brengt ons om 4 uur s 'morgens door de regen naar Schiphol. Ondanks het vroege uur is het daar al behoorlijk druk. We checken onze koffers in, hobbelen door de diverse checks en vertrekken min of meer op tijd met een propvolle 747. De vlucht verloopt volgens het boekje en rond 12u lokale tijd landen we in een zonnig LA. Als je laag over de bebouwing aanvliegt zie je pas wat een grote stad dat is!

De automatische douanecheck levert een kruis op en we moeten langs een beambte om het handmatig te doen. Eerst een paar routinevragen, dan wat lastig doen omdat ik niet had opgegeven dat de hoofdreden werk was,

omdat dat maar een paar dagen was. Maar ook daar komen we weer doorheen. Buiten is het lekker zonnig weer, ongeveer 20 graden en een stevig zeewindje. Met de shuttlebus op weg naar de autoverhuurder. Daar mogen we zelf een auto uitkiezen uit een heel parkeerdek. Een zilvergrijze Nissan Altima wordt het, een luxe auto met alles er op en er aan, inclusief gratis navigatie, maar wel zonder koppelingspedaal. Het blijft behelpen in zo'n gehandicaptenwagen. Wel even prutsen eer we in de gaten hebben hoe adressen op z'n Amerikaans moeten worden ingevoerd. Dan maar op weg naar het hotel.

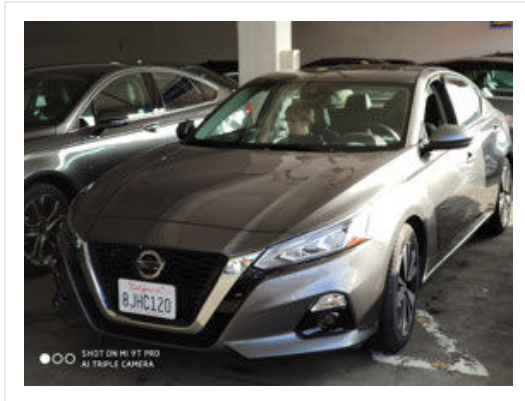
We rijden al snel in de file maar dat gaat hier allemaal redelijk gemoedelijk: niemand toetert of probeer nog even voor te dringen. Even wennen aan kruispunten waar op alle 4 de zijden een stopbord staat. Degene die het eerst komt heeft voorrang. Veel verschillende maximum snelheden, veel borden, veel zijwegen. Goed opletten dus, maar gelukkig rijdt men hier redelijk bedaard.

We stoppen bij een winkelcentrum om een telefoonkaartje te kopen. Niet compatible met mijn nieuwe telefoon. Morgen een verder kijken. Dan maar even wat eten bij PandaExpress, een soort McWok, maar dan lekker. Als we wegrijden is het 5 uur en begint het te schemeren en in het donker komen we aan bij het hotel. Het is dan direct flink afgekoeld. Daar krijgen we een vriendelijke ontvangst en een mooie luxe kamer op de bovenste verdieping, met zeezicht. Als je tenminste

de goede kant op kijkt. Even mailen, bloggen en dan lekker slapen in het queensize bed.

Strand wandeling

Sunday, December 15, 2019, Redondo Beach, California

door de jetlag waren we beiden op tijd wakker. Het ontbijt aten we buiten, lekker in het zonnetje met uitzicht op de haven. Zelfgebakken dikke wafels met maple siroop, spek met ei en een heleboel zoete zoi. Daarna naar een grote shopping mall voor telefoonkaartje en wat andere inkopen. Verschillende grote gebouwen met een gigantische parkeerplaats. Op de bovenste verdieping een food market: allerlei voornamelijk Aziatische snackbars.

Terug in het hotel koffie gedronken in de lobby en daarna Een flinke wandeling noordwaarts langs het strand gemaakt, richting Hermosa beach, een gezellig uitgaansgebied met een hoop cafeetjes, terrassen, winkeltjes en restaurantjes met een gezellige hoeveelheid mensen. Het zonnetje schijnt, het waait flink. Tegen etenstijd lopen we zuidwaarts, naar een Mexicaans afhaalrestaurant. Niet echt een fancy restaurant, maar ze staan ervoor in de rij. voor weinig kopen we een zogenaamde beach bag: een verzameling tacos, burito's en een lekker bonenprutje, dat we buiten op het terras opeten.

We lopen terug via de pier. Een soort Valkenburg op palen boven de zee. Veel enigszins verlopen restaurantjes en cafeetjes, maar evengoed hoge prijzen

Werken in Los Angeles

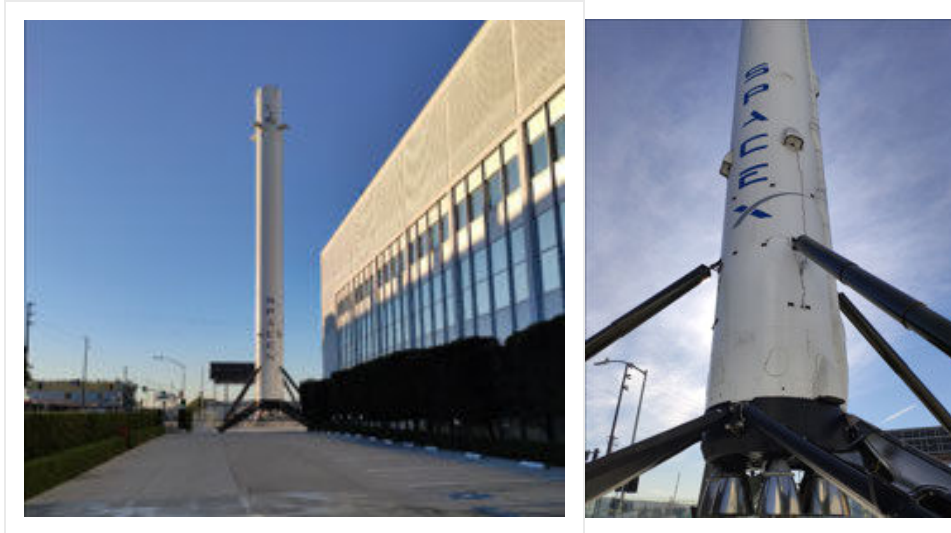
Monday, December 16, 2019, Redondo Beach, California

Vroeg op voor het ontbijt en dan richting werk. Ja, eerst een weekje werken voordat we met vakantie beginnen. Maar goed, werken op 1 Rocket Road, dat klinkt toch niet verkeerd.

Een bewapende bewaker met zwart kogelvrij uniform stuurt me door naar de receptie, waar ik me zelf via een iPad mag registreren voordat ik een oranje badge krijg. Daarmee mag ik aan de andere kant van het complex naar binnen, waar onze machines staan. De ingang ligt aan de andere kant van de hyperloop buis, een mijl verderop dus.

Daar wordt flink gerenoveerd, dus een hoop gehamer en geboor de hele dag, niet echt hi-tech zo. Zeker niet als je op een dixi moet om te pissen.

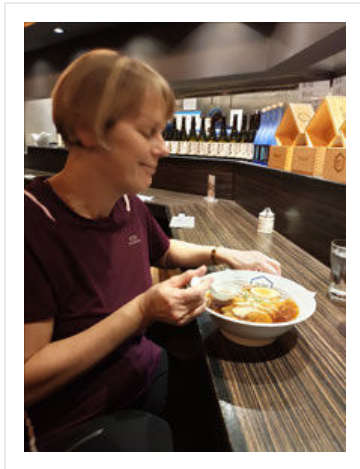
Tussen de middag een lekkere burrito in een Mexicaans keetje, s 'avonds met collega's naar een Japans restaurant voor een kom soep en een hoop rauwe vis.

Een doordeweekse dinsdag

Tuesday, December 17, 2019, Redondo Beach, California

De eerste uurtjes werk ik vanuit de hotelkamer. Snel internet en lekker rustig. Daarna zonder files naar het werk, verder met de software update. Na de rommelige start van gisteren loopt het nu allemaal wat meer volgens plan en nog voor de lunch is de installatie klaar. Nu nog zorgen dat de machine weer klaar is voor productie. Normaal heb ik daar hulp van een service monteur voor maar hier moet ik zelf aan de slag. Dat is nog gemakkelijker gezegd dan gedaan. Door het tijdsverschil liggen mijn hulplijnen te slapen. Ik kom een heel eind, maar rond een uur of half zes moet ik toch

opgeven. Een miltje naar Eindhoven en dan terug naar Redondo Beach.

Marion heeft vandaag Lekker in het zonnetje een flink stuk flink gewandeld, langs het strand en op de pier. Ze heeft zeehonden, dolfinen en eekhoorns gezien. We lopen een stuk naar het zuiden, naar een Japans restaurantje waar we afgelopen zondag al langs liepen. een grote kom noodle soep wordt het, met een soort ondoorzichtige groene thee. Lekker!

Lange dag

Wednesday, December 18, 2019, Redondo Beach, California

Al om even over zes gaat mijn mobieltje. Collega aan de telefoon met een hoop info en vragen, op de nuchtere maag. Een volle mailbox daar nog eens bij.

Rond 9 uur rijd ik naar het werk, via de binnenwegen, die redelijk rustig zijn. Mijn collega heeft het probleem van gisterenavond intussen via internet opgelost en we kunnen beginnen met testen. Die lopen redelijk goed. We vinden van alles maar we komen er wel doorheen. Een late lunch bij een Thai, Bangkok Grill waar ik een

lekkere curry eet. Een soort gekruide soep met een bal rijst. en een lekkere kokos smoothie als toetje. De Mexicaan om de hoek is op woensdag gesloten, vandaar.

Groente bij de supermarkt

Printen lukt nog altijd niet en ik ga pas laat terug naar het hotel. We eten bij de Panda Express. s 'avonds laat overleg ik nog met collega's die nu weer net fris en fruitig aan een nieuwe dag beginnen. Het is al laat als ik naar bed ga. Hopelijk loopt het morgen beter.

Hij doet het!

Thursday, December 19, 2019, Redondo Beach, California

Veel te vroeg weer op. Mijn collega's hebben hard gewerkt en het probleem blijkt opgelost. We kunnen beginnen met testen. nog voor de middag beginnen we met een echte print. Dat loopt voorspoedig. Om een uur of drie is er zelfs tijd voor een rondleiding in het hoofdgebouw, daar waar de raketten geassembleerd worden en waar het vluchtleidingscentrum is. Dat is toch echt wel indrukwekkend. Je loop een meter onderdoor de echte zwartgeblakerde capsule die terugkwam uit de

ruimte. We zien hoe de Merlin aandrijving, waar onze onderdelen in zitten, geassembleerd worden. Een daarvan is vrolijk versierd met kerstlampjes. Ook zie je hoe de modulaire Falcon raketten geassembleerd worden. De montage afdelingen zijn allemaal ondergebracht in een aantal met elkaar verbonden grote hallen. Heel open en je kunt de onderdelen bijna aanraken. Mooi om dat nog even mee te pikken. Tot nu toe had ik alleen een oude, rommelige loods gezien met een dixi. Dit is toch andere koek.

Heel lekker, en gezond

Vroeg naar huis, dus tijd om in het hotel gebruik te maken van hun happy hour, gratis bier, wijn, kaasjes en toastjes. Vandaag lopen we naar Jus' Poke, een Hawaïiaans eettentje. Zeewier, rijst en gemarineerde rauwe zalm. Heerlijk! en het toetje: Mochi ijs, van rijst gemaakt, beetje plakkerig rubberig maar heel lekker. En voor weinig! Voor een tientje de man heerlijk gegeten.

Laatste werkdag

Friday, December 20, 2019, Redondo Beach, California

Het zonnetje schijnt, het is niet al te druk. Op de radio een van de vele classic rock stations. Een weekje werken in LA is zo gek nog niet.

Het kostte me vandaag een uur om binnen te komen. Net voor me is er een delegatie Chinezen gearriveerd en er is een internetprobleem. Als ik eindelijk aan de beurt ben moet ik toch weer naar het hoofdkantoor, een mijl verderop, aan de andere kant van de hyperloop testbuis. Als ik eindelijk binnen ben draait de machine gelukkig nog.

Voor de lunch gaan we naar Eureka, dat ligt aan het vliegveld, naast de fabriekshallen van SpaceX, met uitzicht op de landingsbaan. Een hoop privé vliegtuigen hier. Vorige keer, toen Ken hier was met een paar collega's was Harrison Ford hier. Die heeft hier een vliegtuigje staan waar hij geregeld mee vliegt. Vandaag niet. Evengoed lekkere fish & chips met soda water gehad.

De installatie is klaar, mijn vakantie begint nu echt! Het begint te schemeren als ik wegrijd, een prachtige rood-oranje zonsondergang tegemoet.

We eten bij Chipotle, een Mexicaanse fastfood keten, waar je zelf mag kiezen wat je in je pannenkoek wil. Lekker, vers en veel.

Terug bij Hermosa Beach, een gezellig uitgaanscentrum bij een pier, lopen we binnen bij the Lighthouse, waar vanavond een coverband speelt. Voor de deur zit een

meisje ID kaarten te checken. Bij ons twijfelt ze niet, boven de 21, we mogen doorlopen zonder check. Damn, toch eens nadenken over een kleurspoeling. Er is geen entree, maar 14 dollar voor 2 biertjes moet toch genoeg zijn om de tent draaiend te houden, dacht ik zo.

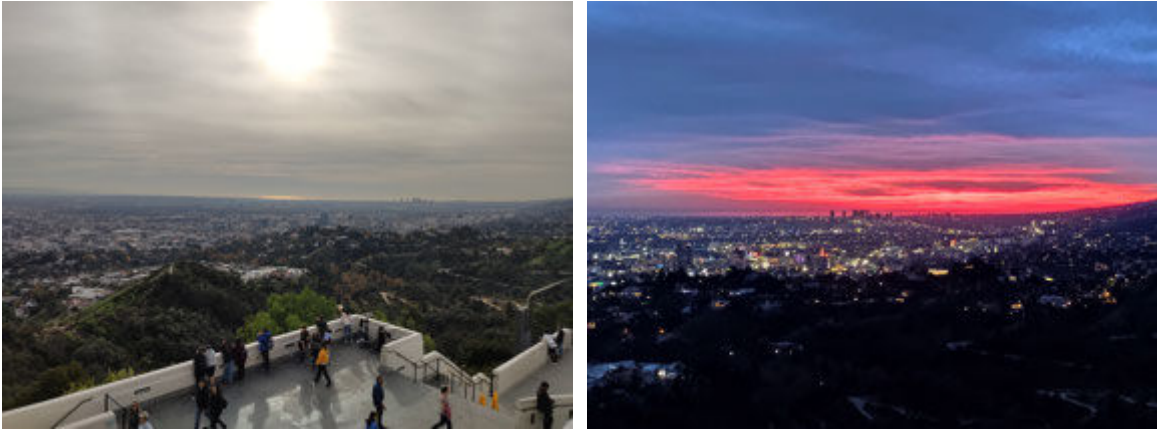
Er komt een groep mensen binnen, bijna allemaal een kerstmuts of een ander bizar hoofddekseel op, maar verschillende meiden ook in een rood kerstjurkje met wit bont, en mannen met afzichtelijke gebreide kersttruien of andere opvallende kleren. Dat zie je hier overal op de straat. Ook de huizen zijn oog-verstuikend bont versierd met miljoenen lichtjes, opblaaskerstmannen, ballen, hele vliegende arrensleeën. De band speelt de geijkte rock covers, maar doet dat zeer verdienstelijk op hun eigen manier. Ik mis alleen wat metal.

Uitzicht over LA

Saturday, December 21, 2019, Redondo Beach, California

Griffith Observatory

Als we buiten in het zonnetje zitten te ontbijten komt de kerstman langs op een fiets. Zou zij arrenslee teveel CO2 uitstoten? Vandaag rijden we naar Griffith Park, een sterrenwacht in de heuvels bij Hollywood. Dat is een tochtje van ongeveer een uur dwars door Los Angeles, vlak langs het centrum, Down Town. Onze auto parkeren we bij The Greek Theatre, een groot openluchttheater, waar vaak rock concerten zijn, maar helaas alleen in de zomer.

Het is een redelijk steile klim van ongeveer een kwartier en boven hebben er een mooi uitzicht over Los Angeles. Wat een afmetingen heeft die stad! In de heuvels naast ons zie je de befaamde witte Hollywood letters. Die zijn kleiner dan verwacht. In de sterrenwacht is een ondergronds auditorium met de naam Leonard Nimoy, oftewel Doctor Spock, die een miljoen dollar voor de aanleg doneerde. We zien er een soort Mad Science voorstelling over het ontstaan van de aarde. Tegen de tijd dat we buiten komen begint het te schemeren. Dat gaat hier een stuk sneller dan thuis en even later zien we een prachtige rode zonsondergang en miljoenen gekleurde lichtjes en versierde kerstbomen. terug bij het hotel eten we bij de Cheese-cake-factory, Helaas is Penny vandaag vrij, maar desondanks eten we er lekker. De porties zijn groot en overal om ons heen zien we dat de overblijfselen netjes in een plastic box mee naar huis worden genomen. Moedig bestellen we toch allebei een stuk cheesecake, maar dat krijgen we niet op. In de box dan maar.

Onze tocht begint!

Sunday, December 22, 2019, Redondo Beach, California

Mijn werkweek zit er op en we vertrekken uit Los Angeles. We lopen nog even naar de Redondo pier. Die had ik nog niet met daglicht gezien. Er is nu veel bedrijvigheid. er staat een pelikaan op een container, statig te poseren. Geen greintje bang, zelfs niet als toeristen hun mobieltje ongeveer tegen zijn snavel plaatsen voor een foto. In het water ligt een zeehond oorverdovend luid te blaffen. dat is tot in de verre omtrek te horen.

Op het strand zien we een groep pelikanen beurtelings opvliegen en naar vis duiken.

Morgen willen we naar het Joshua Tree Park, dus gisterenvond hebben alvast een hotelletje geboekt in Yucca Valley. Dat is in de buurt van de noordelijke ingang. Vanaf het hotel rijden we eerst richting Long Beach, via een mooie kustweg. Long Beach zelf is een redelijk industriële havenstad met een paar indrukwekkende bruggen en een heleboel grote kranen. Vandaaruit nemen we de highway oostwaarts en langzaam veranderd de stad via een paar

uitgestrekte handelsterreinen in een woestijnlandschap. We rijden parallel aan een goederenspoorlijn. Twee lagen containers op eindeloos lange treinen. Twee locomotieven trekken, en nog twee duwen.

Onze overnachtingsplaats is een soort motel. Van daaruit lopen we naar Johns Place, een authentieke hamburgertent met heerlijke hamburgers. Daarna nog even met de auto naar de supermarkt, voor wat inkopen. Omdat we tijdens de kerstdagen verwachten dat er veel vol zal zitten boeken we voor de komende 3 dagen hotel Skylark in Palm Springs.

Joshua Tree Park

Monday, December 23, 2019, Joshua Tree Park, California

Het begint hier rond half vijf te schemeren, dus vroeg op, om naar Joshua Tree Park te gaan. In de kleine lobby van het hotel ontbijten we en dan naar het bezoekerscentrum, waar we een entree pas kopen voor alle Nationale parken. Aangezien we er toch zeker nog een aantal gaan bezoeken scheelt dat behoorlijk. Dit park kost 30 dollar per auto, en zo'n pasje voor alle parken 80 dollar. Nog voordat we het park in rijden, steekt er een coyote de weg over.

We rijden het park in en al gauw zien we overal de vreemd uitziende Josua trees. Die schijnen zo te heten omdat de mormoonse pioniers vonden dat de boom uitzag als Jozua, die vertwijfeld met zij armen naar god in de hemel reikte. We parkeren en lopen een pad tussen de bomen door. Tussen de Joshua's staan ook nog yucca's, cactussen en wat andere vegetatie, en ook de rotsformaties zijn indrukwekkend.

Het park is een deel van de Mohave woestijn en het ziet er dan ook uit alsof hier nooit een druppel water valt, maar tegen de tijd dat we terug zijn aan de auto begint het te regenen.

Als we weer uitstappen om bij Hidden Valley een rondje te gaan wandelen regent het behoorlijk. De temperatuur ligt maar net boven het vriespunt, niet echt weer dat je in een woestijn verwacht. Maar Hidden Valley is echt prachtig. Het is, zoals de naam al doet vermoeden, een vallei die je vanaf de buitenwereld niet ziet. Omdat er zo'n goede begroeiing in stond, heeft een pionier honderd jaar geleden een deel van de rotswand opgeblazen om er met zijn koeien doorheen te kunnen. Van daar uit rijden we omhoog, naar Keys View, het hoogste punt van het park, op zo'n 1500 meter. de regen gaat over in natte sneeuw.

Bovengekomen lopen we door de sneeuw. Koud, maar het levert wel mooie plaatjes op.

We dalen weer af en tegen de tijd dat we in de buurt van de zuidelijke entree zijn, is het weer een graad of 8 en schijnt zelfs het zonnetje, een mooie combinatie voor een regenboog. Dit keer helaas geen mooie zonsondergang, het wordt gewoon donker.

De freeway brengt ons in een uurtje naar Palm Springs, waar we inchecken bij Skylark, een hotel met verwarmd buitenzwembad en een vriendelijke ontvangstmeneer.

We wilden wat eten bij Loco Charlie's Mexican Grill, maar die was onverklaarbaar gesloten, dus maar naar Chipotle, ook een Mexicaan.

Palm Springs, downtown

Tuesday, December 24, 2019, Palm Springs, California

Wakker worden in Palm Springs. Dat klinkt goed. Vanaf de jaren 20-30 was dit een echte jetset plaats en dat is goed te zien aan de architectuur. Op vandaag zul je hier niet echt veel celebs meer rond zien cruisen, maar het blijft een prettig plaatsje.

Na de regen van gisteren hebben we vandaag een stralend blauwe hemel. In de ontbijtzaal staat de televisie, zoals in elk hotel. Er wordt een ontbijtshow over ons uitgekotst met een stel idioten in debiele kerstoutfits, die echt niets zinnigs te vertellen hebben, maar zichzelf heel grappig en interessant vinden. Het ontbijt smaakt er gelukkig niet minder door, het is prima verzorgd.

Plicht roept, er is een probleem bij SpaceX. Samen met een collega duik ik er in en 2 uur later kunnen ze weer printen. Verder met vakantie dan maar weer.

Ons hotel bevindt zich een kwartiertje lopen van 'Downtown', zoals ze hier het centrum noemen. Een lange straat met een hoop winkeltjes, galleries, restaurantjes, cafeetjes. Je vindt hier weinig winkelketens, relatief veel alternatieve shops.

De prijzen zijn wel wat hoger dan we gewend zijn, maar het valt nog alleszins mee hier. Een zelfgemaakte dadelyoghurt smoothie voor 6,95.

We pakken de auto om naar de Walmart te gaan, een enorme supermarkt ergens op een industrieterrein. Normaal is die open van 6 uur s 'morgens tot middernacht, maar het is kerstavond, dus worden we er om zes uur uitgejaagd.

Del Taco ligt tegenover de Walmart, dus laten we die maar eens proberen. Ciptole wint, maar het is zeker niet slecht. De tamales zijn echt lekker.

Terug in het hotel trekken we in het sfeervol verlichte zwembad nog een paar baantjes, daarna nog lekker uitrusten in het bubbelbad.

Terug op de kamer stallen we al het lekkers van de Walmart uit, zetten een leuke film op. Prima kerstavond toch?

Indian Canyons

Wednesday, December 25, 2019, Palm Springs, California

We ontbijten, daarna skypen we naar huis om ze daar een vrolijk kerstfeest te wensen. Dan rijden we richting de Indian Canyons, dat is een bergachtig gebied op een kwartiertje rijden, met daarin een aantal bergstroompjes, waarlangs wandelpaden zijn uitgezet.

Vanwege kerstmis gaan ze vandaag een uurtje eerder dicht en kost een kaartje geen 9 maar 5 dollar. Mooi meegenomen.

De wandelingen zijn prachtig. De vreemde combinatie van palmbomen, watervallen en bergen is werkelijk prachtig om te zien. De eerste wandeling, langs de Anreas Canyon, is een mijl lang en gaat aan een zijde hoog boven de kloof, met mooie vergezichten en een goed overzicht over de hele kloof. Met een houten bruggetje over het stroompje en dan over de oever weer terug. Dan een stukje rijden naar Palm Canyon Trail. Er staat vrij duidelijk dat je niet met grote auto's deze weg op mag. Even later blijkt waarom: de weg gaat door een gespleten rotsblok met net genoeg ruimte voor een auto. Deze kloof is wat breder en de begroeiing is anders, maar ook mooi. In tegenstelling tot de andere kloof horen we hier zelfs vogels en krijg ik zelfs een kolibrietje voor mijn lens.

Terug op de kamer lezen we wat en is er eindelijk eens tijd om het blog bij te werken. Het kwam er maar niet van.

Ons kerstdiner consumeren we bij de Tai, een stukje verderop in de straat.

Het regent

Thursday, December 26, 2019, Yuma, Arizona

Het regent. En niet zo'n beetje. De hele nacht al. En de weersvoorspelling is niet veel beter voor de rest van de dag. Na het ontbijt pakken we in en vertrekken we in de stromende regen.

Het idee was om naar Borego Springs te rijden, dus nemen we de afslag, maar al gauw staan we voor de zoveelste keer voor een overstroomde weg. Ze bouwen hier niet overal bruggen, maar leiden het water gewoon over een verlaagd stuk weg. Een centimeter of tien is nog wel te doen, maar het levert wel spectaculaire fonteinen op. Aangezien het nog altijd regent en de weg bergop alleen maar minder wordt, draaien we toch maar om, via de highway richting Yuma.

Bij een kruispunt met tankstation en wat winkeltjes eten we een home made taco met koffie bij de plaatselijke supermarkt. Aan de klandizie is goed te merken dat we in de buurt van de Mexicaanse grens zijn.

Als we buiten komen is het gestopt met regenen, en wat later tijden we weer in het zonnetje.

Wat later zien we door de woestijn langs de highway een

stuk van de befaamde Trump muur, de grens met Mexico. Midden in de Imperial Sand Dunes stoppen we op een rustplaats, tussen de vrachtwagens.

De Sand Dunes worden gebruikt door quad racers. Overal zie je parkeerplaatsen met gigantische campers met een quad op de aanhanger en overal stuiven er quads door de duinen.

De entree van Yuma is er niet echt een voor een schilderij, maar wel typisch Amerikaans: overal supermarkten, winkels, reclame, auto's.

We hebben net trouwens een stukje vooruit gereisd in tijd. Yuma ligt in Arizona, in een volgende tijdzone. Het Hacienda Motel is een keurige plek. Rondom is er niet echt veel te doen, maar een stukje verderop ligt Las Herraduras Mexican Restaurant, waar we heerlijk eten. Wat we niet op krijgen gaat mee in een bakje, ontbijt voor morgen.

Ga direct naar de gevangenis...

Friday, December 27, 2019, Yuma. Arizona

Hacienda motel heeft geen ontbijt, alleen koffie. Op nuchtere maag rijden we naar de Yuma

Territorial Prison. Een museum rond de overblijfselen van de eerste gevangenis hier. Gelegen op een van de heetste plekken van de wijde omgeving werd het ook wel Hell Hole genoemd. toch hadden ze stromend water, elektriciteit, een bibliotheek, ventilatie en kregen ze lessen, dingen die de meeste omwonenden niet hadden. Die noemden het dan ook "The Country Club on the Colorado River". Echt prettig wonen was het er zeker niet: 47 uur per week werken en met zes man in een hok van 2 bij 2 met alleen een emmer en maar 1 keer per week een douche. In de overige uren mochten ze huisvuil maken, dat dan buiten de gevangenis verkocht werd. 1/3 van de opbrengst kregen ze direct in de handen, om sigaretten en zeep van te kopen, de rest werd gespaard op een account dat ze uitgekeerd kregen bij vrijlating. toch wel heel vooruitstrevend in 1900.

Er is wat huisvuil tentoongesteld, daar is mooi spul bij. Een meneer maakte prachtige kantklos kragen, er was houtsnijwerk, inleg, gevlochten paardenhaar.

Ons bezoek blijkt inclusief rondleiding. Met een vriendelijke oudere mevrouw lopen we door het hele museum. Hier en daar stopt ze en vertelt leuke wetenswaardigheden, anekdotes en de geschiedenis van de gevangenis en de opstandigheden van toen. Vooral de "dark cel", de isoleercel, maakt indruk. De eerste gevangenen hebben de gevangenis zelf moeten bouwen Er is een steengroeve. Van binnen waren alle cellen nog eens met een stalen geraamte bekleed, waardoor ontsnappen knap lastig was. er zijn hier trouwens verschillende films opgenomen. de bekendste is "3:10 to Yuma"

Direct naast de gevangenis liggen trouwens nog de ocean to ocean bridge, de laatste ontbrekende oversteek over de Colorado rivier, waardoor je van de Atlantische naar de grote oceaan kon doorrijden. We hebben vanmorgen nog even getankt. hier in Arizona is het bijna een dollar per gallon goedkoper dan in California. De Colorado rivier vormt de state grens, en tevens de grens van de tijdzone. We vertrekken, oostwaarts, richting Tucson. 270 mijl, 380 km over de interstate 8 en 10.

Brede autosnelwegen waar je 75 mijl, 120 km/uur mag. De auto heeft adaptive cruise control, lane steering assist en nog meer luxigheden, dus de afstand zoekt voorbij. Het landschap is kaal maar overal staan cactussen en andere woestijnbegroeiing. Rondom ons liggen overal in de verte bergketens, en af en toe slingeren we ook met de weg door een pas, maar over het algemeen is de weg redelijk vlak. Er rijden veel grote vrachtwagens en heel veel grote pickups. Als we even stoppen bij een wegrestaurant valt echt op dat zeker de helft van de geparkeerde auto's grote pickups op dikke banden zijn. We zagen het onderweg al, hier worden veel dadels gekweekt. Dan moeten we toch een dadelsmoothie en een dadelkoek proeven. Lekker! Tegen zonsondergang kleurt de horizon prachtig rood. Daar steken de bergen donker tegen af, een prachtig gezicht. We hebben vandaag geluk gehad met het weer, een paar kleine buitjes. Maar je ziet overal grote plassen staan, ook op de wegen van Tucson. Ze zijn dit soort regenbuien hier echt niet gewend en de afvoeren zijn zeker niet zoals we in Nederland gewend zijn. De University Inn is, zoals de meeste motels, om een plein heen gebouwd en is mooi gerenoveerd. Aan de buitenkant ziet het er allemaal redelijk retro uit, binnen zijn de kamers heel modern en schoon. We lopen zo'n 20 minuten naar de studentenwijk, waar we lekker eten bij Pei Wei, een modern soort Chinees. De stoepen zijn schots en scheef en bij de kruisingen moeten we echt uitkijken geen douche te krijgen van de auto's die door de diepe plassen rijden.

De grote meneer kaktus show

Saturday, December 28, 2019 Tucson, Arizona

De University Inn ligt dicht bij het station en geregeld horen we de machtige toeters van de AmTrac treinen. Daar slapen we gelukkig niet minder door.

Het ontbijt is 'basic', de koffie is prima. We gaan vandaag naar het Saguaro National Park, een wat kleiner park aan de west zijde van Tucson, dat bekend staat om zijn kaktussen. Al direct als we Tucson uit rijden over de W. Gates Pass road zitten we er midden in.

Echt duizenden, zover je kunt kijken. En dan niet van die kinderachtige, maar tot wel 6 meter hoog en meer dan 6 ton zwaar. Echt van die kaktussen zoals je die herkent uit de stripverhalen van Lucky Luke. Boven op de pas hebben we prachtig uitzicht. Het is zonnig, met af en toe dikke wolken.

Een prachtige hemel, komt goed over op de foto's. We stoppen en lopen een rondje tussen de kaktussen en de andere vegetatie door. Echt ontzagwekkend zij ze, van zo dicht bij. Vooral de kaktussen met vele armen maken indruk. Ze schijnen tot 200 jaar oud te kunnen worden. Die hebben dus de onafhankelijkheidsoorlog en de goldrush nog meegemaakt.

Als die eens konden spreken...Je ziet de gaten die de vogels maken als nestje, aangevreten door allerlei dieren. Een cactus heeft trouwens een skelet. Dat zie je duidelijk als hij dood is. Bij het bezoekerscentrum worden we in een half uur bijgepraat door een enthousiaste ranger. Er wordt nergens om entreebewijzen gevraagd, maar je kunt ze hier kopen voor 20 dollar. Wij hebben echter al een jaarkaart gekocht voor alle nationale parken, dus wij zijn zo klaar. Met de auto rijden we een route over een onverhard

pad, met op verschillende plaatsen een parkeerplaats met wandelroutes. Vooral de hooggelegen plaatsen leveren een prachtig uitzicht op.

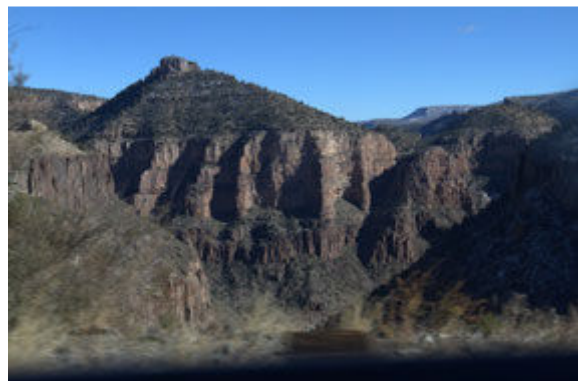
Op de terugweg stoppen we nog eens op de W. Gates pass, om daar de zon onder te zien gaan. Daar kun je op wachten, dat doet die iedere dag. Maar zelden zo mooi als vandaag. Winderig is het wel, daar op die pas. Ons dinner scoren we weer bij Pei Wei, die van gisteren was goed bevallen. Dat restaurant ligt midden in de studentenwijk. Overal staan stepjes, die de studenten kunnen gebruiken. Er rijdt ook een tram. In Los Angeles ben ik eigenlijk vergeten foto's te maken van de vele, over de top versierde huizen, maar hier kunnen ze er ook wat van.

Een dagje rijden

Sunday, December 29, 2019, Holbrook, Arizona

We checken uit bij de University Inn. Vandaag een vriendelijke Indiase mevrouw, gisteren waarschijnlijk haar knorrige man. Het valt op dat de rollen hier redelijk strikt verdeeld zijn: bij bijna alle wat meer low budget hotelletjes zit er aan de balie een Indiër. Geen Indiaan, die zijn we nog niet echt tegengekomen. Alle poetswerk word gedaan door Spaans sprekende, wat oudere, kleine mevrouwen. Ook in de winkels en restaurants zijn het meestal de Mexicanen die bedienen, inruimen, opruimen. Bestemming Holbrook vandaag.

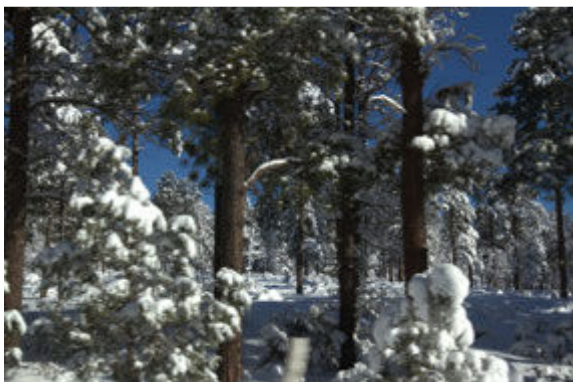

Het is zonnig, de lucht is stralend blauw en de temperatuur ligt rond het vriespunt. Volgens de kaart gaan we een scenic route rijden. Voor de eerste 30 kilometer geldt dat zeker nog niet. Veel winkels, kleine

bedrijfjes, een paar trailer parks, allemaal versierd met grote, lelijke reclameborden. Daarna wordt het snel beter. Het eerste uur door een vlakte met bijna net zoveel kaktussen als gisteren in het Saguara park. Een stukje van de weg af ligt Biosphere 2. Dat is een experiment met een afgesloten atmosfeer, waarin men allerlei biologische experimenten doet.

Eerst als voorbereiding voor ruimte kolonisatie, nu ook voor wat meer down to earth onderzoeken. Langzaam klimmen we en plots zitten we midden in een besneeuwd dennenbos. De weg is netjes schoongeveegd, maar overal, zover je kunt kijken sneeuw. We dalen weer en komen dan in een echte canyon, die van de Salt River. Prachtig uitzicht hier.

Weer gaat de weg omhoog en weer komen we in een sneeuwgebied. Rustig rijden hier, in de schaduw ligt er nog sneeuw op de weg. We stoppen even voor wat eten

bij een Walmart en weer door. Nu gaat de weg door een prairie, zoals je je dat voorstelt voor een cowboy film. Hier in de buurt hebben ze het kleine huis op de prairie opgenomen, dus als de foto's bekend voorkomen...

Volgens mij filmden ze toch nooit in de winter. In de zomer ook niet, want dan is het hier echt verschroeiend heet. De weg gaat rechtdoor tot aan de horizon. En daar ergens achter ligt Holbrook. We slapen in Motel 6, vergelijkbaar met een Formule 1 hotel, maar dan toch met een eigen douche en WC op de kamer. ruim, schoon en mooi uitzicht.

Stenen bomen

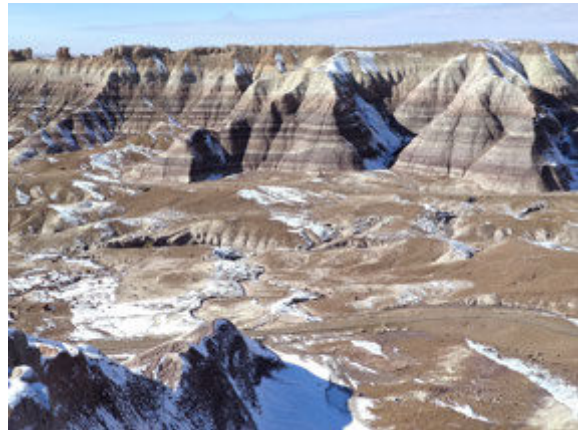
Monday, December 30, 2019, Kayenta, Arizona

Het ontbijt van het hotel bestaat uit koffie. Gelukkig hebben we zelf nog een paar broodjes en wat kaas. Vandaag staat het Petrified Forrest op het programma. Dat ligt een mijl of 30 verderop. Ook hier geldt onze

combi-kaart. Het park dankt zijn naam aan de vele versteende bomen, die overal verspreid liggen. In West China zijn we ook al eens op zo'n plaats geweest, maar dit is andere koek. Overal liggen stukken, maar ook hele bomen.

In het bezoekerscentrum liggen gepolijste exemplaren, dan zie je pas hoe schitterend de natuur kan zijn. Het principe is simpel: een boom valt om, in het water. Dat moet dan wel heel hoog kalk en mineraal houdend water zijn. Dat dringt in de boom en neemt stap voor stap de plaats in van de rottende cellen. Wat je dan nog nodig hebt is heel veel geduld.

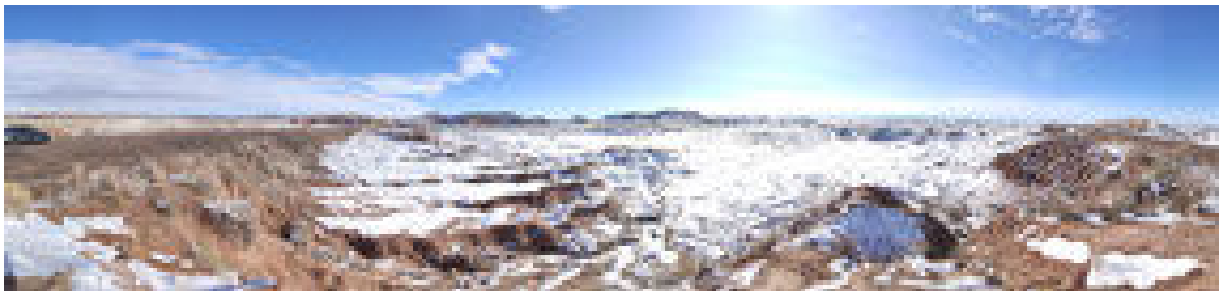

Een paar honderd miljoen jaar om precies te zijn. Maar dan heb je ook wat. Zeker als er in het water nog sporen van ijzer, magnesium en kwarts zitten, dat levert

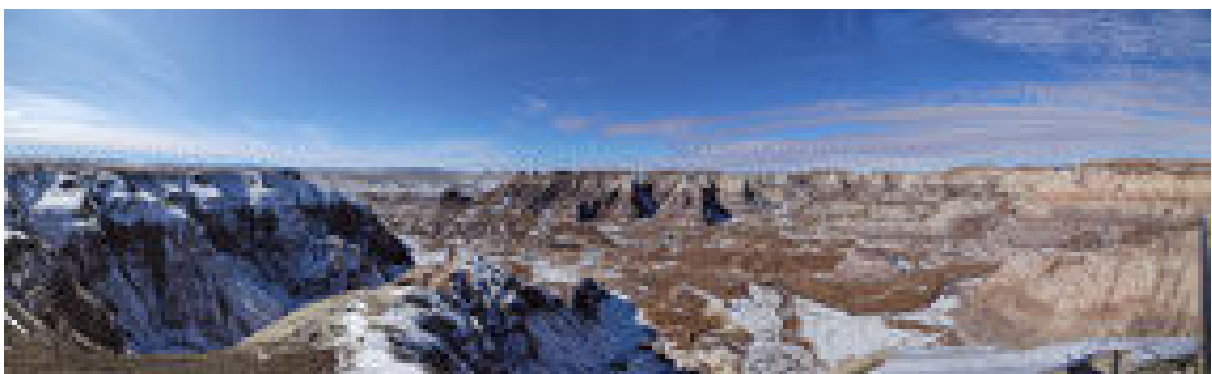
prachtige kleuren op. Je ziet de afzonderlijke ringen, het kernhout, de schors nog duidelijk.

Als er minder andere mineralen in zitten dan hebben de versteende bomen maar een kleur, bruin of gelig.

Er liggen ook nog een heleboel andere fossielen, dino-knoken en tanden en rotstekeningen van vele eeuwen geleden. er wordt daar actief naar gegraven en gezocht.

in het zuidelijke deel liggen de meeste versteende bomen, maar verder noordelijk liggen verschillende prachtige gelaagde rots randen en canyons. We hebben weer een stralend blauwe lucht, dus weer strakke foto's. De temperatuur was hier vannacht trouwens flink onder nul. Aangezien de verwarming nogal lawaai maakte hadden we die voor het slapen uitgezet. Dat was heel duidelijk merkbaar aan het einde van de nacht. koud! Ook nu is het nog onder nul maar gelukkig redelijk windstil.

Richting het einde van het park kruisen we route 66.

Dom dat te markeren staat er een oude Studebaker uit 1932 weg te roesten.

De nog altijd bestaande Painted Desert In is nog een overblijfsel van die glorie tijd. Ook een goederenspoorlijn doorkruist het park, en getrokken door vier zware diesel locs worden een gigantisch aantal goederenwagens voortgetrokken.

We verlaten het park en rijden een paar honderd mijl noordwaarts. De weg is recht en je hebt amper in de gaten dat de mijlen voorbij schieten. Op de grote interstates mag je 75 mijl, 120 km per uur, op de grotere tweebaans binnenwegen 65 mijl, 104 km per uur. op de andere wegen max 45, 72 km/h. Iedereen rijdt relaxed, houdt afstand. Ook houden ze zich hier keurig aan de snelheid, al worden we af en toe ingehaald door zo'n ronkende testostoron tractor. Dat is echt het meest gebruikte voertuig hier. Van simpele afgeragde pickup truck tot oversized opgepompt chroombeest, allemaal hoog op de dikke banden. Op de grote wegen lijkt dat een beetje overkill, maar op de meeste zijwegen zou ik

het met onze auto niet eens willen proberen.

We maken nog een korte zijsprong naar Chelly canyon, een van de vele wat kleinere broertjes van de Grand Canyon. Maar dat wil niet zeggen dat deze klein is, in tegendeel! Kilometers lang, 100 tot 200 meter breed en ook zeker honderd meter diep. Prachtige overzichten in de ondergaande zon. We moeten snel door, de weg die we nog moeten volgen is niet heel groot en niet al te best. Er zitten behoorlijk wat grote gaten in, sneeuwshade. Hij gaat langs verschillende Navajo nederzettingen, waar we beducht moeten zijn op overstekend vee en honden. Inderdaad moeten we een paar keer remmen en uitwijken.

Ook langs deze weg prachtige rotsformaties en kleurrijke rotswanden.

Nog voor het echt donker is komen we weer aan op een grotere weg, waar we weer lekker door kunnen rijden, tot Kayenta. Dat is een redelijk lelijk plaatsje, maar er is niet veel andere keuze. Dat is ook te merken aan de prijs van ons hotel. we krijgen er wel een prima, ruime kamer voor.

We eten bij de Blue Coffee Pot, prima eten voor een prima prijs. Die blauwe koffiepot is trouwens het eerste

wat een pas getrouwd Navajo-stel koopt, zodat ze eventueel bezoek goed kunnen ontvangen.

Monument valley

Tuesday, December 31, 2019, Moab, Utah

Het ontbijt bij Wetherill hotel is prima. We pakken in en rijden naar monument Valley, daar waar de John Wayne films zijn opgenomen, en nog ontelbaar anderen. Alleen al de weg erheen is prachtig. Je ziet de statige rotsformaties al vanuit de verte staan. Wat een uitzicht heb je al vanaf het bezoekerscentrum, magnifiek! Het weer speelt heerlijk mee: blue sky en crispy cold. We maken een wandeltocht van 6 kilometer om een van de monumentale rotsen heen. Het heeft gesneeuwd, dus dat levert prachtige kiekjes op. Het pad gaat van hoog naar laag en terug. door het steeds veranderende perspectief zien we ook de andere rotsen uit steeds andere hoeken.

Gedurende de hele wandeling komen we misschien tien andere wandelaars tegen. Wanneer we echter terug in het bezoekerscentrum komen staat daar echter een hele bus Chinezen te wachten voor de restroom, zoals ze hier de wc noemen. We houden het nog wel even op.

De route noordwaarts leidt ons langs nog meer rotsen van Monument Valley. We komen langs Mexican Hat, een plaatsje dat zo heet omdat er een stenen hoofd met stenen hoed balanceert boven het dorp.

bij een tankstation vullen we onze tank en onze magen. Heerlijke zelfgemaakte soep en tamales.

De zon gaat onder en de weg stijgt gestaag tot boven de 2200 meter. Buiten zakt de temperatuur tot -14 graden. Moab, ons reisdoel voor vandaag, ligt wat lager. Op de parkeerplaats bij het hotel is een openluchtwembad met glijbaan en bubbelbad. Het is nog altijd -9 maar er rennen allemaal kinderen rond, naar de glijbaan en naar het bubbelbad. de stoom slaat er van af dus zo te zien is het water goed verwarmd. Het hotel, Expedition Lodge, is een heel leuk ingericht motel. Strak en basic, heel netjes. We lopen een stuk de straat af naar Moab diner, een echte ouderwetse hamburgertent met leren banken en formica tafels. En lekker eten, en enthousiast personeel. Een van de medewerkers is de ketchup flesjes aan het bijvullen en schoonmaken. Als een echte barman jongleert hij met de flesjes en de poetsdoek. die promoveert vast nog wel eens. Er zit een familie te eten en hun kleine dochtertje maakt haar kip-nuggets eetbaar door er werkelijk een halve fles maple syrup op te schudden. dat werkt net als bij ons appelmoes, het bordje gaat restloos leeg. Terug

in het hotel wachten we nieuwjaar af met een blikje Corona en pinda's. Om 12 uur horen we buiten een paar verdwaalde knallen, maar verder niks. Toch evengoed een gelukkig nieuwjaar gewenst. Het hotel ligt aan de hoofdweg en die wordt dag en nacht gebruikt door zware vrachtwagens. Die rijden ook in de nieuwjaarsnacht gewoon door. Dat gedender is best waar te nemen, maar we slapen prima.

Arches, bogen

Wednesday, January 01, 2020, Arches National Park, Utah

Het nieuwjaar begint goed. Expedition Lodge verzorgt een uitgebreid ontbijt. daar kunnen we wel even op teren. We gaan naar Arches National Park, een stukje verderop.

in het bezoekerscentrum krijgen we uitleg over het ontstaan van de karakteristieke bogen. Die ontstaan doordat zoutlagen gedeeltelijk oplossen.

De zandstenen ondergrond is continue in beweging en met nog een heleboel geologische magie en een beetje

geluk ontstaan er stenen bogen. Met nog wat meer geluk zijn ze vrijstaand, geschikt voor een mooi plaatje. Er loopt een asfaltweg dor het park met een paar aftakkingen. Op verschillende plaatsen zijn parkeerplaatsen, van waar je naar de verschillende bogen kunt lopen. Maar zelfs onder het rijden heb je al een prachtig uitzicht en zie je al verschillende bogen.

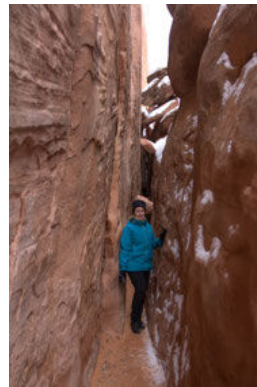
Al bij de eerste stop, Park Avenue, valt onze mond open van verbazing: zoals de naam al doet vermoeden lijkt dit dal wel op een brede straat in New York, met hoge flatgebouwen met penthouses.

Het is vandaag koude en een beetje grijsig, maar af en toe piept er een waterig zonnetje door de wolken.

Dan is het zaak om snel een paar foto's te klikken voordat het weer grijs wordt.

De verschillende bogen zijn echt allemaal indrukwekkend. Dat het zo kan groeien! En dat zonder stutten, hijskranen of gewapende betonconstructies. Het park is wel continue in beweging. Er liggen overal brokstukken en met de zachte zandsteen, die al zand los laat als je er met een hand over veegt, is het een wonder dat er überhaupt nog een berg is, laat staan zo'n fragiele boog. maar zo lang ze er zijn kunnen we ze nog bekijken.

de zon komt wat vaker door, je merkt dan direct dat het lekker aangenaam wordt. De temperatuur is nu rond het vriespunt maar de wind voelt dan niet meer zo koud aan. We hadden al begrepen dat het zomers behoorlijk druk kan zijn, dat je file moest lopen naar de diverse bogen.

Niets daarvan vandaag! er lopen wel wat toeristen rond, maar daar hebben we geen last van. Ook vandaag valt

op dat er onder de toeristen wel heel veel Chinezen zijn. Veel bling, allemaal een iPhone, liefst op een stick, waarmee ze doorlopend selfies maken.

In het laatste licht arriveren we in de Devils Garden en lopen we naar Landscape Arch, de grootste boog ter wereld. Als je aan komt lopen valt hij bijna niet op tegen de achterliggende rotsen. totdat je er laag genoeg voor staat en je de hemel er doorheen ziet. Het is een hele ranke boog, wat het nog onwaarschijnlijker maakt dat dit kan blijven staan. Op de grond liggen dikke stukken rots, die in 1992 naar beneden kwamen.

We eten weer bij Moab Diner, lekker en veel. Heerlijk ijs. Nog 'even' het blog bijwerken en nog wat foto's uploaden en dan slapen. Over foto's gesproken: de foto's die hier in het blog staan zijn bijna allemaal met mijn GSM gemaakt. De foto's van mijn spiegelreflex camera zijn groot (duurt lang) en moeten eerst bewerkt worden om ze in het blog te kunnen gebruiken. Dat is me nu te veel werk. Daar stel ik thuis ooit wel een mooie selectie uit samen.

Een mooi stukje rijden

Thursday, January 02, 2020, Tropic, Utah

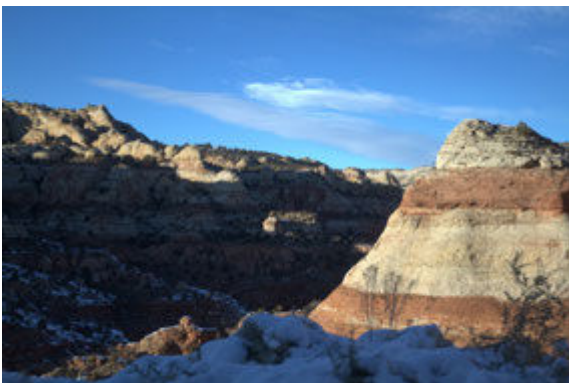
We beginnen de dag maar weer eens met een lekker ontbijtje. Nog even de route van vandaag checken. Die gaat over een paar passen van 3000 meter, en het heeft vannacht gesneeuwd. De staat Utah heeft een mooie site , www.udottraffic.utah.gov waar een hoop info op staat. De positie van sneeuwschuivers, geblokkeerde wegen en een heleboel webcams waar je direct kunt

zien hoe de weg er bij ligt.

Ondanks dat het buiten redelijk mistig is, zien de wegen er goed berijdbaar uit, dus we wagen het er op, we gaan vandaag ongeveer 475 km verderop. Het eerste stuk is dubbelbaans, daarna nog een stuk interstate, waar je zelfs 80 mijl, 128 km/h mag. Zelfs de zware vrachtwagens rijden dit tempo. Het duurt een hele tijd eer ik een lange vrachtwagen met nog 2 aanhangers heb ingehaald.

Vanaf nu rijden we binnendoor, de scenic byway, route 12. Het eerste stuk binnendoor is het nog redelijk mistig, maar net op het moment dat we in de buurt van het Capital reef park een soort rode canyon binnen rijden trekt het wolkendek af en toe open. Het tweede stuk is meer grijs.

Dat combineert allemaal prima met het dik pak verse sneeuw. We zien een stuk of 10 hertjes tegen de besneeuwde helling. Helaas even geen mogelijkheid om een foto te maken. Een stuk verder en een stuk hoger hebben we een weids uitzicht op de besneeuwde Mount Pennell (3477m) en zien we in de verte ook de canyons die we net gereden hebben, met de mist in de kloven. Een prachtig gezicht. Onze weg door de sneeuw klimt nog steeds, we komen op 2900 meter hoogte. Een stuk na het kleine plaatsje Boulder gaat de weg boven over een rotskam, met aan 2 zijden een fantastisch uitzicht. De weg blijft ontzettend fotogeniek, grootse vergezichten, hoge rotsen, spleten. De Red Ledges Inn in Tropic is een prima, moderne Inn met ruime, schone kamers voor een zeer vriendelijke prijs. We zitten hier 6 mijl van het Bryce park vandaan dus morgen hoeven we niet veel te rijden. Voor het eten hoeven we ook niet ver te gaan. Naast het hotel ligt de IDK BBQ, waar we lekker eten. We hebben nog een leuk gesprek met mensen aan het tafeltje naast ons, een koppel uit Columbia, USA.

Bryce National Park

Friday, January 03, 2020, Bryce Canyon National Park, Utah

Vroeg ontbijt vandaag. Ze hebben hier een pannenkoekenbakmachine! Een druk op de knop en een minuut later rollen er twee pannenkoeken uit de machine. Echt lekker zijn ze niet, maar hey, automatische pannenkoeken, hoe cewl is dat! De meneer van het hotel had ons gezegd zeker de mossy cave niet te missen. Die ligt buiten het park, we komen er vanzelf langs op onze weg naar Bryce Canyon National Park, waar we vandaag heen gaan. Naast die Mossy Cave, met hele mooie ijsdruipstenen, is er een stukje verder ook nog een bevroren waterval, en daarboven nog een paar mooie 'windows', natuurlijke doorkijkjes in de rotsen. We maken daar een wandeling van anderhalf uur. Het hele dal is echt de moeite waard, zeker zoals het er nu in een stralende zon bij ligt. We hebben weer eens heel veel geluk met het weer. Het is wel koud, zeker in de wind, dus ons thermo ondergoed komt goed van pas. Bij het bezoekerscentrum pikken we een docu over het park mee en wat tips over te bezoeken plaatsen. In de zomer rijden in het park hop-on-hop-off bussen en zijn auto's verboden.

s 'Winters is het niet zo druk en mag je zelf rijden. Een paar plekken zijn afgezet, de wegen zijn daar niet vrij gemaakt. We zitten hier boven de 2500 meter en er ligt echt een flink pak sneeuw, maar de wegen zijn helemaal sneeuwvrij. De eerste stop is al direct fenomenaal! We kijken door een groot dal, met overal de typische rode zuilen, maar ook gele en grijze structuren. We staan op een hoog punt, dus we zien ook de wijde omgeving. Zo ver je kunt kijken alleen maar natuur. Nog geen weg, elektriciteitskabel of GSM mast te zien. Dat betekent ook weinig tot geen mobiele ontvangst in het hele park, maar wie is daar nou rouwig om?

Op iedere stopplaats langs de canyon maken we een aardige wandeling om die plek van alle kanten te

bekijken. Iedere keer is het uitzicht weer anders, maar prachtig.

De sneeuw op de rode rotsen maakt het allemaal net nog wat interessanter. Door die sneeuw zijn de wat steilere paden behoorlijk glad en moeten we goed uitkijken niet op onze plaat te gaan, maar de uitzichten zijn het zeker waard. Uiteindelijk zijn we rond zonsondergang op Sunset Point, waar een hoop mensen met ons hopen op een mooie zonsondergang.

Dat wil vandaag niet zo lukken. Aan de andere zijde, boven de bomen kleurt de hemel mooi paars en rood,

maar niet krachtig genoeg voor een mooi effect op de canyon. Maar niet getreurd, het is echt een prachtig park! We eten weer bij de buur-barbecue, pulled pork en brisket.

Zion park

Saturday, January 04, 2020, Zion National Park

Nog een rondje langs de pannenkoekenbakmachine en de rest van het ontbijt, inpakken en rijden. We zijn er intussen heel bedreven in, het kost maar een paar minuten om alles weer in de koffers te mikken en in te laden.

Het is buiten koud en er staat een flinke wind, maar als we een uur onderweg zijn is de lucht helemaal open getrokken en strak blauw. De weg binnendoor naar Zion National Park gaat door een mooie glooiende vallei. Veel kleine boerderijtjes met een hoop zelf geknutselde schuurtjes en stalletjes, zo een beetje op z'n Belgisch.

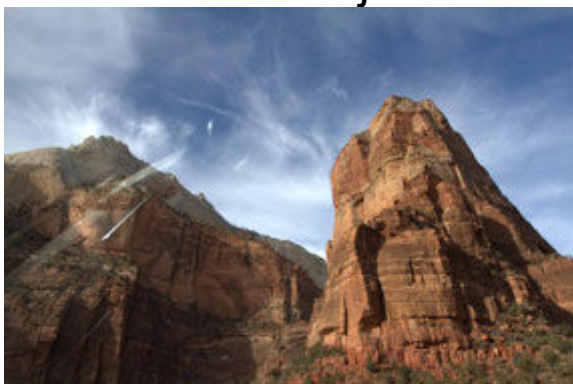
Ineens beginnen de rotsen weer en staan we aan de oostelijke ingang van Zion park. Met onze alleparkenkaart sparen we alweer 30 dollar. De kloof waar we doorheen rijden is al vanaf het begin van een betoverende schoonheid, zeker in het zonlicht. Er zijn

bevroren watervallen, prachtige kloven en grote geribbelde vlaktes van lagen rode stenen, vergelijkbaar met leisteen.

In de winter mag je zelf rijden. Er zijn genoeg auto's maar echt irritant druk is het niet. Er zijn niet zo heel veel parkeerplaatsen en een paar daarvan staan vol. Dat zijn met name die plekken waar de diverse wandeltochten beginnen. Aangezien we nog een stuk door willen rijden, gaan we vandaag geen wandeling maken.

Die wandelingen geven je, na een behoorlijke klim, een uitzicht van boven. De weg die wij rijden blijft onder in de kloof. De hoefijzerbocht schijnt van boven heel spectaculair uit te zien, van beneden zie je alleen een heleboel rots om je heen.

Er is een tunnel van bijna 2 kilometer, en iedere keer als er een camper of andere grote bak doorheen moet, wordt het verkeer aan de andere kant stopgezet. Zo

moeten we een minuut of 10 wachten eer we zelf de tunnel in mogen. De afdaling aan de andere kant is echt spectaculair, geweldige uitzichten.

We stoppen voor een broodje kaas en worden vanaf een rots boven ons gadeslagen door een zwarte gier. We wachten nog een poosje of hij nog wil vliegen, maar zijn middagpauze duurt langer dan die van ons. Marion ziet nog een hert met een groot gewei, maar eer we gestopt zijn is het beest verdwenen.

We verlaten het park weer langs de oostelijke ingang. Vanaf de andere kant gezien zien we weer allemaal nieuwe uitzichten, zoals de Checkerboard Mesa, een berg die er uit ziet als een schaakbord.

De weg naar het zuiden loopt pal naast de breuklijn die Bryce Canyon en Grand Canyon gevormd heeft. Hier is geen park, maar er zijn evengoed indrukwekkende uitzichten. We zien nog een hertje langs de weg, dat eerst verschrikt blijft staan en dan in het kreupelhout weg dartelt.

Onze slaapplek voor vanavond: Best Western view of Lake Powell. Die ligt pal naast een andere Best Western Plus at Lake Powel. Natuurlijk zaten we eerst verkeerd. Bij nader inzien zag dat hotel ook duurder uit dan de 59 dollar die wij betalen, maar toch zeker geen verkeerde plek. Het is na het Redondo Beach Hotel het eerste hotel, met een deur naar een interne gang. Voor de rest sliepen we in inns en motels. Qua slapen en service allemaal redelijk vergelijkbaar, alleen hadden de kamers in onze motels en inns allemaal de deur aan een open binnenplaats, eventueel met een open galerij op de

tweede verdieping. Ja, de eerste verdieping ligt in Amerika op de begane grond.

We eten bij Fiesta Mexicana, een flinke grote, lekkere burrito. Rex Gildo liet zich jammer/gelukkig genoeg niet zien.

Hoefijzer

Sunday, January 05, 2020, Valle, Arizona

Dit is een groot hotel, met dito eetzaal. Het is er rumoerig en warm, maar het ontbijt is prima. Vandaag rijden we door naar het plaatsje Valle, een half uur rijden van de Grand Canyon zuidrand. De noordrand is in de winter niet bereikbaar, vandaar.

Vlak buiten Page zijn er nog twee bezienswaardigheden: Antelope Canyon is een verzameling spleten in gelaagde zandsteen, waar je, als het licht goed valt,

prachtige foto's kunt maken. Helaas is het maar een relatief kleine site, mag je er alleen in met gids en er zijn er veel te veel toeristen.

Daardoor ligt de prijs erg hoog en moet je van te voren boeken. Die laten we dus maar schieten. De Horse Shoe Bend is een

bocht in de Colorado rivier, die hier 300 meter diep in de canyon stroomt. Die zelfde canyon heet een paar honderd kilometer verderop trouwens de Grand Canyon. De bocht zelf is echt het bezoek en de \$10 parkeergeld wel waard.

Zelfs nu in de winterse kou lopen er genoeg toeristen rond, weer voornamelijk Chinezen en Indiërs, die overal op klimmen en overal selfies maken.

We rijden zuidwaarts, onderlangs de prachtig gevormde rode breuklijn. Dan slingert de weg zich omhoog, door de wolken en staan we plotseling weer in de stralende zon op een prachtig uitzichtpunt. Je ziet de wolken omhoog gestuwd worden door een lager stuk in de rotswand, een mooi gezicht.

In de zon rijden we verder. Nog even een kop koffie bij een tankstation, dan om Humphreys Peak (3852 meter) heen, door Flagstaff, richting Valle, een plaatsje op de weg naar de Grand Canyon.

De kamer in de Grand Canyon Inn is goedkoop maar prima. De hamburger in het cafeetje bij het hotel is zelfs meer dan prima.

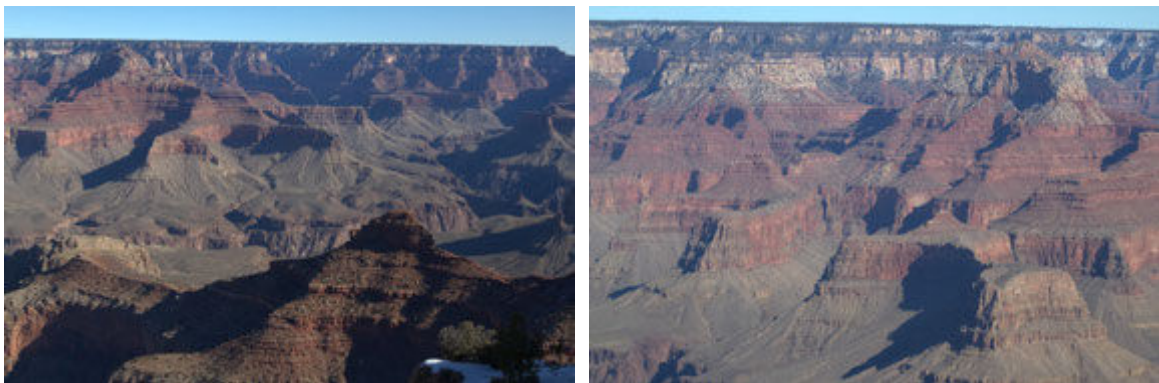
We komen er achter dat het boeken van een kamer voor

Las Vegas achter 2 dagen nog niet eens zo simpel is. Normaal kun je daar echt voor weinig in een prima hotel verblijven, maar net op de 2 nachten die wij willen boeken is daar de CES, de grootste consumentenelektronica beurs ter wereld. Er is geen fatsoenlijke kamer meer te vinden voor minder dan 300 euro voor 2 nachten, en dat zijn dan ook nog eens hotels met niet echt een goede naam. We wijken uit naar Boulder, het plaatsje bij de Hoover Dam, waar we nog net de laatste kamer kunnen boeken in een leuk klein hotelletje.

De grote kloof

Monday, January 06, 2020, Grand Canyon Nat. Park, Arizona

Bij dit hotel is geen ontbijt inbegrepen, dus hadden we gisteren in de supermarkt al wat voorbereidingen getroffen. Gelukkig hebben we een koffieapparaat op onze kamer.

De Grand Canyon ligt een half uurtje noordelijk, daar rijden we vandaag heen. Eerst naar het bezoekerscentrum voor de film (dat heeft ieder park) en dan een stukje lopen naar de kloof. Ik wist dat het een enorme greppel zou zijn, maar toch blijkt hij in het echt nog groter als gedacht. Op het diepste punt bijna 2000

meter, 23 km breed en 446 km lang. Allemaal uitgesleten door de Colorado rivier, die zo diep stroomt dat je hem vanaf de bovenrand bijna nergens ziet. Slechts hier en daar zie je er een glimp van.

Het is trouwens weer heerlijk weer: stralend blauwe lucht, een paar graden onder nul en weinig wind. Vanaf het bezoekerscentrum gaan we naar het westen, waar we op verschillende plekken stoppen om weer een ander uitzicht op de canyon te hebben. Ook hier rijden in de zomer bussen, maar nu in de winter mogen we zelf rijden. Het is gelukkig niet al te druk.

Op een van de uitkijpunten krijg ik een mooie blauwe vogel voor mijn lens. (geen idee welke, via google kom ik niet verder als 'blue bird', maar dat lijkt me te simpel, hij lijkt helemaal niet op Pino. Wie helpt??)

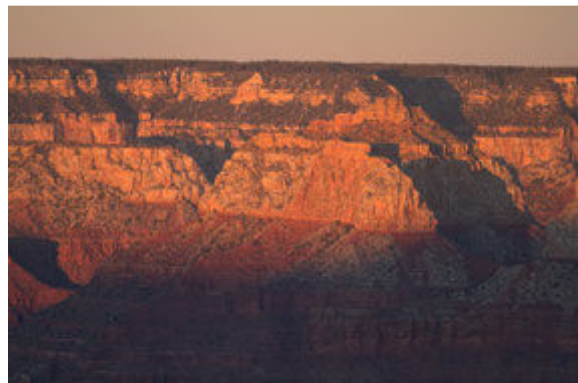
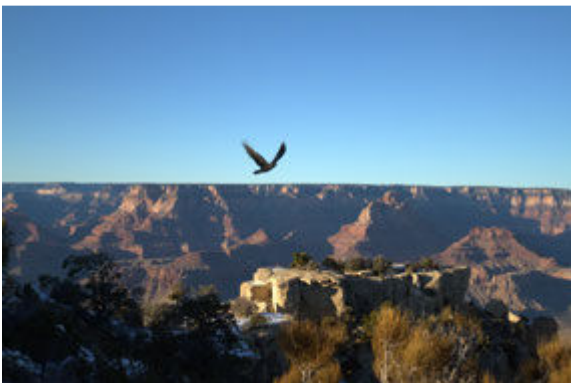

Aan het einde van de weg ligt Hermit Rest, een oud stenen gebouw met een lekker haardvuur, waar we koffie drinken.

We rijden de zelfde weg terug. Langs de weg zien we ineens zeker 6 hertjes, die heel verbaasd naar ons kijken en dan rustig weg wandelen. Er zijn hier zeker niet veel jagers.

We rijden nog naar een paar uitzichtpunten aan de oostkant, dan terug naar het bezoekerscentrum, om daar de zon te zien ondergaan.

In Tusayan, een beetje zuidelijker, draait er een Imax film over de geschiedenis van de canyon, die pikken we ook nog maar even mee.

In de bar van ons hotel eten we nog een lekkere pizza, eentje van 16 inch, 40 cm doorsnee, dus dan hebben we aan één genoeg. Wel weer met een paar lokale biertjes.

Een amber van een brouwerij uit het dorp en een IPA van Flagstaff, 30 km verderop.

Route 66 and Hoover dam

Tuesday, January 07, 2020, Boulder City, Nevada

Vandaag verplaatsen wee ons naar Boulder City, een kilometer of 30 van Las Vegas. Dat is een paar uurtjes rijden door een mooie omgeving, een flink stuk daarvan over de interstate. Voordat wee die interstate op rijden lopen we nog even rond in Williams, een aardig stadje, waar de sfeer van de jaren 50 redelijk behouden is.

We hadden de grote weg nog verder volgen, maar met een paar extra mijlen volgen we de oude route 66. Het landschap is prachtig, maar de plaatsjes waar we doorheen rijden doen rommelig en armoedig aan. Geen uitnodigende plek te vinden om eens te stoppen voor een kop koffie. Dan maar doorrijden, voor we het in de gaten hebben rijden we de grote boogbrug bij de Hoover dam over. Die dam gaan we bekijken. Het is zeker een gigantische klus geweest om hem te bouwen, maar ik had eigenlijk gedacht dat hij groter was. Wel mooi afgewerkt, in jaren dertig art Deco stijl.

We bekijken de dam ook nog vanaf de andere kant, er is een voetgangerspad op de boogbrug. Prachtig uitzicht,

net als de zon ondergaat. Die heeft trouwens de hele dag weer lekker geschenen.

Het is aan de temperatuur ook duidelijk te merken dat we een stuk lager zitten.

We rijden de laatste paar kilometers naar Boulder City. Dat plaatsje is ontstaan toen men de Hoover Dam bouwde. Het ziet er gezellig uit, de kerstverlichting hangt nog overal en zelfs op dinsdag zitten er mensen in de cafeetjes.

Ons hotel is al uit de jaren 30 en ziet er nog uit zoals de eerste dag, een beetje in Engelse stijl. Keurig onderhouden, schone kamers. We verkeren in goed gezelschap: Shirley Temple, Howard Hughes, Henry Fonda, Bette Davis en nog meer beroemdheden hebben hier ooit overnacht. In de lobby brandt het haardvuur.

We eten een stukje buiten het centrum bij Fox Smokehouse BBQ, een lokale favoriet. Ribbetjes en pulled pork. Echt heerlijk gegeten, en nog een lekker biertje erbij: pindakaas bier! Belching beaver Peanut butter milk stout. Dat is er eentje om te onthouden. Smaakt verbazingwekkend fris, lekker bij de ribbetjes.

Viva Las Vegas

Wednesday, January 08, 2020, Las Vegas, Nevada

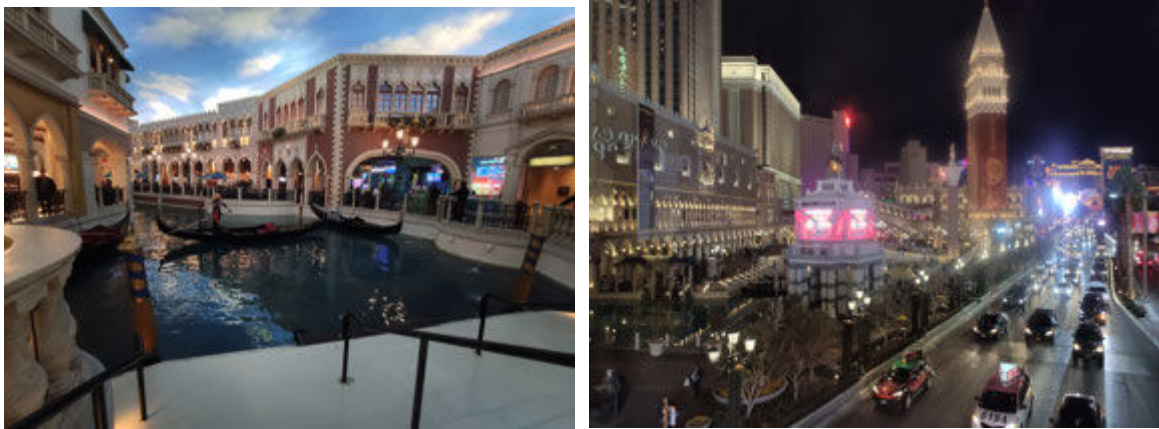

Vandaag een uurtje langer geslapen, op ons gemak ontbeten en het Hooverdam museum hier in het hotel bekeken. Echt een goede uiteenzetting. Ook de kunstgalerij, waar lokale kunstenaars hun werk tentoonstellen is best het aanzien waard.

Nog even een hotel voor morgen geboekt en dan op naar Las Vegas. Dat is een half uurtje rijden. We parkeren de auto gratis bij het HardRock Hotel, een kwartiertje lopen van de strip vandaan. We hadden verwacht dat Vegas vandaag gigantisch druk zijn met al die mensen van de grote CES beurs, maar dat valt heel erg mee. Je ziet inderdaad een hoop mensen met zo'n badge om lopen, maar het is duidelijk dat ze hier heel wat gewend zijn. In de casino's is het zelfs erg rustig. Slechts hier en daar zit iemand zijn verdiensten aan een slotautomaat te voeren en de croupiers staan hoofdzakelijk naar sportwedstrijden op TV te staren.

Tegen etenstijd zitten veel restaurants behoorlijk vol, maar nergens is het al te druk.

De gebouwen zijn prachtige imitaties van Parijs, Venetië of gewoon fantasiewerelden zoals schateiland.

Gevuld met tientallen winkeltjes met dure mode artikelen doen ze me eigenlijk meer denken aan het merkendorp in Roermond.

Alles is schoon, er ligt geen propje papier op de grond, de bediening is heel aardig en de ruim aanwezige bewaking doet zijn best om niet op te vallen. De casino's zijn allemaal inwisselbaar. De dames die de drankjes aan tafel brengen zijn allemaal erg zomers gekleed. helaas is van de meeste dames de uiterlijke houdbaarheidsdatum al zo'n beetje in zicht.

Tussen de winkeltjes liggen een paar mooie kunstgalerijen met best originele werken. Erg interessant is de expositie van National Geographics waar prachtige natuurfoto's op enorme grootte worden geëxporteerd. Ook zijn er verschillende winkels die gespecialiseerd zijn in gesigioneerde foto's, filmposters, baseballcaps, gouden platen, gitaren en andere verzamelbare spullen. Overal zijn er roltrappen, toch lopen we aardig wat kilometers, hoewel we echt niet de hele strip zijn af gelopen. buiten rijden limo's van allerlei makelij. We zien zelfs een

stretched Hummer.

Tegen de avond wordt het buiten pas interessant, als de miljoenen lampjes aan gaan. Bij Caesars Palace is er ieder kwartier een waterfonteinshow. Overal worden shows aangekondigd met wereldsterren. Nederland wordt vertegenwoordigd door Hans Klok en Tiësto.

We lopen terug naar het HardRock hotel. Dat hangt vol met gitaren, kleren en andere memorabilia van bekende rocksterren zoals de gitaar van Johnny Cash. De bedienende dames zijn hier van een iets recentere productiedatum. Helaas is er vandaag geen live muziek, dus zoeken we onze auto maar weer op en rijden terug naar Boulder City.

Death Valley junction

Thursday, January 09, 2020, Death Valley Junction, California

Gisteren was het laat eer we terug waren, dus vandaag gaat de wekker een uurtje later. Na weer een heerlijk ontbijt pakken we in en gooien de bagage in de auto. Wegrijden doen we nog niet, we lopen eerst eens op ons gemak door het centrum van het stadje. Dat doen we aan de hand van een audio tour via de mobiele telefoon.

Bij iedere bezienswaardigheid stoppen we even en luisteren we naar uitleg over die plek. Er staan er overal bronzen beelden, soms met een historische verwijzing, soms gewoon grappig.

Ook is er een mooi uitzicht over het meer, dat door aanhoudende droogte steeds meer leeg loopt. Met die wandeling zijn we zo anderhalf uur mee zoet, zeker omdat we in verschillende winkeltjes aan de praat raken met de vriendelijke eigenaars.

In een van de vele tweedehands winkeltjes vertelt de eigenaar van zijn dienstitijd in Vietnam en in Duitsland, Rammstein. Hij ging daar uit ment een blonde Zweedse meid, dat bleek Agneta, later van Abba.

Na nog een kop soep in een restaurantje gaan we op weg richting Death Valley Junction, net buiten de park grenzen.

Rond een uur of vijf stoppen we bij een supermarkt om wat voorraad te kopen voor het ontbijt van morgenvroeg, want dat is in ons hotel van vanavond niet inbegrepen. Omdat er ook in de verre omgeving van het hotel geen restaurant is, lopen we direct maar binnen bij de Panda Express, voor een lekkere portie wok.

Het zonnetje heeft vandaag lekker geschinen, met hier en daar een wolkje. Dat levert een prachtige geel, oranje, rood, paarse zonsondergang op, die we tijdens het eten kunnen bewonderen.

Onze weg naar het hotel wordt al gauw leeg en donker. af en toe een tegenligger, maar we rijden echt in de leegte. Dat is ook precies waar het "Amargosa Opera House and Hotel" ligt. Een honderd jaar oud gebouw met een heel aanwezige geschiedenis. Overal liggen en staan attributen uit het roemruchte verleden van deze plek. Het geheel oogt wat krakkemikkig, maar het is er charmant, vriendelijk en schoon. Internet werkt, het licht doet het en er is warm water.

Marion vermaakt zich met een video van Roman Holliday, ik met het bijwerken van het blog, foto's, backups. Moet ook gebeuren.

Death Valley

Friday, January 10, 2020, Death Valley, California

In de ontbijtzaal van het hotel staat koffie. Voor de rest mogen we zelf zorgen. Broodje kaas dus.

Als we uitgecheckt hebben gaan we naar Death Valley. Het eerste stuk rijden we door een woestijnachtige vlakte. De bergen beginnen, mooie gelige structuren, die lijken op een druipkaars.

Dan naar de zoutvlakte. Een deel daarvan staat onder water maar het grootste deel bestaat uit opgedroogd zout in allerlei vormen. Kleine kristallen, grote platen met droogscheuren. Er zitten ook een soort van wakken in,

waardoor je een idee krijgt van de dikte van de zoutkorst.

We wandelen de vlakte op, richting zoutwaterplas. Op de heenweg is het wel te doen, het zonnetje zit achter een beetje sluierbewolking. Maar als die bewolking verdwijnt is het al gauw erg warm, en dan is het nu midwinter. Ik zou hier echt in de zomer niet willen zijn. Dan wordt het hier geregeld boven de 55 graden! Ook nu is de luchtvochtigheid heel laag, je moet her echt veel drinken.

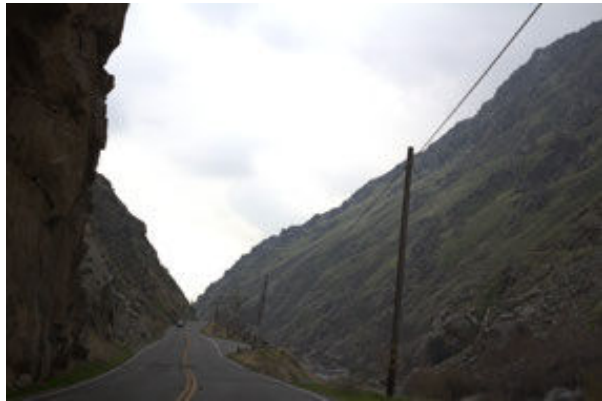
In het bezoekerscentrum kijken we naar de park-film en dan gaan we gauw verder naar de zand duinen, die zo in de verte veel weg hebben van de Sahara. De zon gaat vandaag weer prachtig rood onder. In het donker rijden we nog zo'n anderhalf uur naar Ridgecrest, een redelijk lelijk stadje, waar we een motelkamer geboekt hebben. We eten heerlijk bij Kristy's Family Restaurant, een ouderwetse diner met een goede keuken.

Monterey

Saturday, January 11, 2020, Monterey, California

Ons motel heeft geen eigen ontbijt, maar we krijgen coupons voor een ontbijt bij Denny's, een keten van

eettenten die 24 uur per dag open zijn en op ieder moment diner, ontbijt, lunch en snacks serveren. Hett ontbijt is prima, en meer dan genoeg. Onze koffiemok wordt wel zes keer bijgevuld, en de koffie is ook nog eens heet en drinkbaar.

we rijden vandaag naar de kust. De snelste optie is gewoon over de snelweg maar de kortste optie gaat door het zuidelijkste puntje van het Sequoia National Park en op de kaart lijkt dat wel een interessante weg. Die gaan we dan maar eens proberen. Het eerste stuk, richting Isabella meer is al heel interessant. er staan vreemde woestijnbomen op de heuvels. die heuvels worden steeds hoger.

Het gebied rond het meer is enigszins toeristisch, allerlei soorten watersport.

Het tweede stuk van de weg is een stuk ruiger. de weg loopt door een diepe kloof en is echt prachtig.

Bakersfield is een lelijk industriestadje, maar de rest van de rit gaat door een redelijk gevarieerd landschap, van vlak tot heuvelachtig.

We rijden langs grote plantages met sinaasappelen, amandelen, pistache. Ook grote velden met druivenranken, met de daarbij horende wijnhuizen. We rijden echter ook langs een groot gebied met honderden ja-knikkers en oliepijpleidingen.

Bij een Carls Jr (vergelijkbaar met Mc Donalds) nemen we een milkshake en net na een mooie zonsondergang komen we aan bij villa Franca, onze Inn voor de komende 2 nachten. We worden ontvangen door een vriendelijke spraakwaterfall, die ons voor het avondeten de Engelse pub "The Crown & the Anchor" aanbeveelt. die blijkt gezellig druk. We moeten een klein half uurtje op een plaats wachten. de visschotel is groot genoeg om te delen, het bier is lekker en kost 7 dollar voor een

halve liter en de mevrouw die ons bedient is duidelijk niet tevreden met de fooi.

Monterey

Sunday, January 12, 2020, Monterey, California

Alweer geen ontbijt hier, maar gelukkig hebben ze zelfgebakken koeken en koffie.

We lopen naar het haventje, de pier op. Daar is op dit vroege uur nog niet heel veel te doen. Een stukje verdeop lopen we langs een stuk strand dat is afgezet. Dat blijkt omdat de zeehondjes dat gebruiken om te zonnebaden. Zeker honderd liggen er lekker te niks in de zon. Alweer een blauwe vogel, die braaf poseert.

In het verleden lagen hier langs de kust tientallen visfabrieken, die de binnengebrachte vis inblikten, Cannery row genaamd. John Steinbeck schreef hier

over zijn gelijknamige boek.

Een stuk verder op een rots zitten tientallen eekhoorntjes braaf te poseren. Na een kop koffie op 'lovers point' lopen we terug naar de pier.

Daar is het etenstijd en op zeker vier plaatsen krijgen we een klein bakje clam showder, dikke vissoep. die smaakt echt overal anders. Voor ons eten belanden we bij Papa Chano's, een Mexicaans restaurantje met heerlijk salsa saus.

Big sur

Monday, January 13, 2020, Morro Bay, California

Supermarkt ontbijt lekker in het zonnetje voor onze kamer, dan rijden we de 17 mile drive.

Dat is een route langs de kust, door een privé resort, voor 10 dollar. Maar dat is het best waard. Mooie uitzichten op zee en op een eiland met een heleboel zeehondjes en een hoop vogels. Ook weer een heleboel eekhoorntjes. De rest van de dag rijden we de 'Big Sur' af. Dat is de Highway 1, direct langs de kust. 145 slingerende kilometers geen enkele plaats, alleen af en toe een paar huizen, hotelletje of camping. De rotsen rijzen direct uit de grote oceaan met overal prachtige uitzichten.

Rond zonsondergang arriveren we aan een strandje waar werkelijk honderden zeeolifanten liggen te snurken. Het is er redelijk luidruchtig. wordt gesnurkt, gezocht, gesnotterd en gegromd. Het lijkt wel een Chinees restaurant. Sommigen zijn half opgericht en maken een geluid als een bad-afvoer, maar dan heel erg luid.

Onze Inn in Morro Bay heeft keurige, schone kamers en een vriendelijke bazin uit Taiwan. We eten een lekkere mega pizza met geitenkaas bij een surf-pizzeria.

Klifwandelling

Tuesday, January 14, 2020, Montaña de Oro Tide Pools, Cal.

Een half uurtje zuidelijk van Morro Bay ligt een State National Park, Montana de Oro. Er gaat een wandeling langs de kliffen aan de kust, die de moeite waard moet zijn. Dat gaan we dan maar eens uittesten.

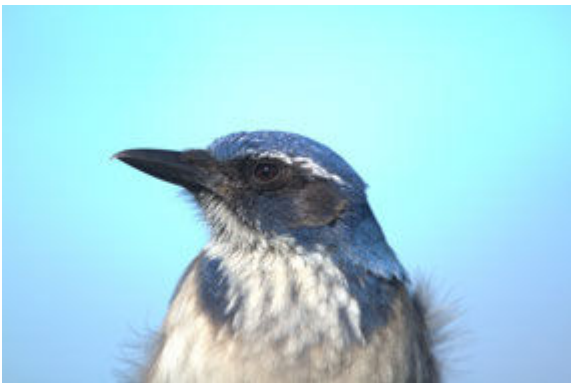

De weg erheen is al heel mooi en direct as we de auto geparkeerd hebben zien we al eekhoorntjes en zit er een blauw vogeltje op de buitenspiegel van de auto. Na een klein stukje wandelen snappen we al waarom de mevrouw van de inn zo enthousiast was. De kliffen zijn werkelijk indrukwekkend en overal zie je leven. Voor de eerste keer zien we veel vogels, de zee is wekelijk

bezaaid met ronddobberende zeeotters, overal eekhoortjes en mussen.

De zee beukt hier behoorlijk op de kliffen. Er zijn op verschillende plaatsen gaten in het gesteente, en als daar een golf in breekt, hoor je luide knallen en zie je een grote waterfontein en een nevel van druppels. Er liggen hier dikke strengen zeewier, echt polsdik. Dat spul schijnt zo'n 35 cm per dag te groeien en heeft een rubberachtig uiterlijk. Het ziet er echt uit alsof je daar een spannende film me zou kunnen schieten.

We zien overal eekhoorns. echt bang zijn ze niet, ik kan ze met de camera van vrij dichtbij fotograferen. ze zoeken tussen de struiken naar iets te eten. als ze wat hebben gevonden gaan ze op hun achterpootjes zitten en eten ze het op, ondertussen goed rondkijkend.

Opeens zie ik verschillende eekhoortjes op hun achterpootjes zitten. Niet in eethouding, een beetje gekromd, maar zo hoog mogelijk gerekt. en allemaal kijken ze de zelfde kant uit. Dan zie ik waarom. zo'n honderd meter verder kuiert een coyote door de begroeiing. Hij ziet er niet echt uit alsof hij actief naar eten zoekt, maar blijkbaar zijn ze er niet gerust op, die eekhoorns. Zij blijven heel alert rechtop zitten kijken. Pas als de coyote een paar minuten verdwenen is, ontspannen de beestjes en gaan door met knabbelen. Ineens vliegen er 5 pelikanen over, in formatie. Ze doen echt een paar mooie synchroon-vliegoefeningen boven onze hoofden, alvorens ze de horizon tegemoet vliegen. Morgen slapen we in een hotel in de buurt van het vliegveld, dus vanavond onze laatste avond in het Amerikaanse landschap. Dat vierten we met een lekker etentje bij een vis restaurant. Marion Fish and chips, ikke een lekker gevuld vissoepje. Smakelijk!!

Laatste dag

Tuesday, January 14, 2020, Los Angeles International Airport

Voordat we richting LA vertrekken lopen we nog even langs de haven. Er is nog niet veel te doen, maar wel mooi uitzicht over het water. Aan de overkant ligt een grote rots op een schiereiland. Op het strand daar liggen een heleboel zeehondjes in de zon. Daar willen we nog wat meer van zien, dus rijden we naar het schiereiland.

Daar liggen lekker lui, een stuk of vier otters in het water, zich vasthoudend aan dikke strengen zeewier, zodat ze niet wegdrijven. Aan de andere kant zijn een paar surfers bezig, de golven zijn lekker hoog.

De weg is mooi, loopt voor een groot deel pal langs de oceaan.

Net voordat we het binnenland in gaan, stoppen we nog voor een boterham op het strand, lekker in het zonnetje. De route leidt langs Camerillo, waar een vestiging ligt van onze firma. Helaas was er vandaag niemand aanwezig, dus geen koffie.

Het laatste stuk is door LA, niet echt de mooiste route, maar wel dicht bij het vliegveld en de plaats waar we de auto moeten inleveren.

Via TripAdvisor vinden we een Mongolisch wok restaurantje, waar een Taiwanees mevrouwtje op leeftijd op een grote, bolle gietijzeren wok voor ons een lekkere maaltijd bereidt, met meer groente dan we in al die weken USA bij elkaar gegeten hebben. Ondertussen babbelt ze honderduit. Heerlijk gegeten, daar.

Morgen vroeg op, de auto wegbrengen en dan naar het vliegveld. Weinig te vertellen daarover, dus is dit het laatste berichtje van onze trip door het zuidwesten van Noord-Amerika. Een onverwachte, maar prachtige trip.

Tot de volgende blog!!